

BEČUNČEK

Št.lo. Bistrica na Dravi 25.11.1945.

Zodliva vje

Let sedemindvajset je danes prešlo,
kar je Slovenec dal Srbu, Hrvatu roko
v bratski objem.

Saj čakal ga je cela stoletja,
od Kosovega -
do Belgrada zavzetja.

Zdaj strt je stoletni sovrag,
zdaj je svoboden Slovenije prag!

Nič več tlačan,
nič več opljuvan,
naš narod zdaj vstaja,
radost ga obdaja,
saj stopa svoboden na plan!

Svoboda res čista,
vsa svetla in bistra,
kot snežna ravan,
kot skalnata Triglava stran!
Let triindvajset smo mirno živeli,
na delo hodili,
saj srečni, presrečni smo bili,
vsi sveži, vsi čili,
svoj narod in dom smo ljubili!

Pa prišel je vrag
in ljulke zasjal
je med brate.

Zdaj bratje med brate smrt so sejali,
ognjeni plameni so naše domove lizali,
sovražstvo povsod je cvetelo,
morilo je bratov krdelo,
in v krvi in v ognju so se smejali,
oni - ki dom so svoj,
vero in narod izdali!

Mi upamo, vemo,
da še v bratski slogi,
kos bomo veliki nalogi!
ki vedno družila
bo zveste sinove
vse naše tri brate,
vse naše rodove - vodila!

Prisegamo bratje,
v verige vkovani,
zdaj strašno izdani:
"Še narod bo vstal,
še mir kraljeval,
ko sprememo verige!"

Zdaj kličemo vsi:
naj brat: Slovenec, Hrvat, Srb živi!
V veliki, svobodni Jugoslaviji!

Pismo sv. Miklavžu

Upravnik pošte v malen podeželskem mestu je bil danes precej zamišljen. Sedel je v svoji pisarni za pisalno mizo. Imel je sicer precej dela, a je odrinil akte od sebe in buljil predse. Nič ni slišal trkanja, šele, ko je pismonoša že stal pred njim, se je zdramil iz svoje zamišljenosti.

"Kaj bo novega?"

"V nabiralniku sem našel čudno pismo. Naslovljeno na svetega Miklavža v nebesih. Ker nisem vedel kaj z njim početi, sem ga prinesel k Vam."

"Pismo svetemu Miklavžu? To sem pa radoveden! Kar tu ga pustite!"

Pismonoša se je poslovil in odšel.

Gospod upravnik, pa je odprl pismo in bral:

Ljubi sveti Miklavž!

Tudi letoš se obračam na Tebo, a ne s prošnjo za obleko in sladčice, marveč za nekaj drugega. S tem nočem reči, da mi obleka in sladčice ne bi bile dobrodošle, a druge hujše skrbi nas tarejo letos. Moja mamica leži že nekaj mesecev hudo bolna, brat Lojze je lansko leto odšel k vojakom, pa sedaj ne vemo ali je še živ ali ne,

poleg vsega pa nam bodo prodali domačijo, ker ne moremo plačati dolga. Ako do nedelje ne dobimo posejila, bo vse prodano na javni dražbi. Mami tega še ne upamo povedati, da nam radi tega ne bi umrlo.

Ljubi sveti Miklavž! Reši nas iz velike stiske, pripelji mi brata in reši nam ljubi domov. V trdnem pričakovanju, da boš uslišal moje priščrčeno prošnjo Te iz vsega srca pozdravlja Tvoja vdana Minka Koren iz Veselevo ulice št. 5.

Poštni upravnik se je še bolj globoko zamislil. Kaj če bi bil on letoš sveti Miklavž? Sam je brez otrok, denarja ima dosti, saj ne ve kam bi z njim. Lotevala se ga je neka veselost in zadovoljnost. Vstal je, oblekel suknjo in se napotil domov. Vse je razodel ženi, ki mu je takoj pritrdila. Še isti dan sta obiskala Korenove. Tam je videl bolno ženo, pri postelji pa je sedela Minka, dekletce desetih let.

"Ali si ti pisala svetemu Miklavžu?"

"Da. Kako pa to veste?" je radovedno vprašala Minka.

"Pismo sem bral! In gotovo ti bo sveti Miklavž prinesel vsega kar si ga prosila. Toda tudi jaz vam lahko pomagam. Prinesel sem vam denarja, da boste lahko plačali ves dolg."

Minka se je ginjena zahvalila za velikodušnost in prosila gospoda upravnika naj sporoči svetemu Miklavžu, da se mu prav iz srca zahvaljuje za hitro pomoč.

Gospod upravnik pa je bil ves srečen tisti dan, saj je spoznal, da je napravil veliko dobro delo. Prišel je do spoznanja, da je veliko boljše dajati, kakor pa jemati.

///

M C L I T V E

Ko Ave Marijo zvočér odzvoni,
na nebu plamenčkov nebroj zagori;
molitve pobožne so dobrih otrok,
ki grodo v nebеса, da čuje jih Bog.

Najlepše med vsemi pa tiste
žare,
ki pošlje jih staršem prevdano
srce,
ki prosijo greče za tiste Boga,
ki bistrijo um in blažijo srca!

Vrhovčan:

Molčanje

laž je imel pridno ženo, le eno slabo lastnost je imela: znala ni molčati, čeprav je vedno z trjevala, da zna molčati kot grob. Ker ji mož tega ni verjel, jo je hotel prekusiti.

Nekoga jutra stopi ves žalosten in skrušen v sobo. Špela, njegova žena, ga vpraša:

"Kaj ti je, Blaž, da si tako žalosten?"

Mož pa si pokrije obraz z rokani.

"Za božjo voljo, povej, kaj ti je? Ali se je zgodila kakšna nesreča?"

"Oh, pa še kakšna nesreča!" zastonja mož. "Pa kaj pomaga, bolj je, da molčim" odvrne mož in se nasloni na mizo.

"No, povej, no, kaj se je zgodilo," sili žena v Blaža. "Ali niso toliko vredna, da bi mi zaupal, kaj se je zgodilo?"

"Meni more pomagati samo molk, in ti gotovo ne boš mogla molčati".

"Saj bom molčala ko grob. Le povej mi", je dejala Urša.

"Pa naj bo. Povem ti, toda prosim te, da o tem ne zineš nikomur niti besedice, sicer sem zgubljen."

"Molčala bom, ko grob."

"Veš, kaj je: danes sem nekoga ubil".

"Joj, za pet ran Kriščevih. Ali te je kdo videl?"

"Nihče. To je moja odina tolažba."

"Potem bodi pa brez skrbi."

Blaž odide na vrt, žena pa vzame škaf in gre po vodo k vaškemu vodnjaku. Tam sta se sešli z teto Špelo, vaško klopotaljo.

"Kaj ti je, Urša, da si tako žalostna?"

"Kaj ne bom, ko nas je pa zadela taka nesreča!"

"Kakšna nesreča?"

"Oh ne smem povedati, mož mi je prepovedal" odvrne žalostno Urša.

Špela postane še bolj radovedna in tako dolgo tišči v Uršo, da ji ta slednjič pove možovo skrivnost. Seveda teta Špela tega ni obdržala zase, ampak raznese novico takoj po vsej vasi in tako je prišla zadeva tudi orožniku na ušesa.

Popoldne nekdo potrka. Bil je orožnik, ki se je zgloščil radi unora.

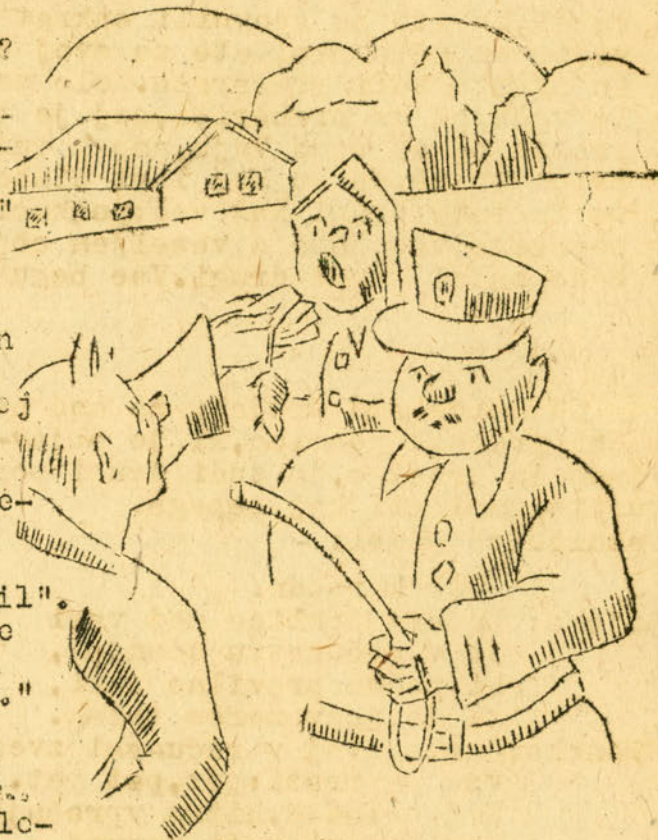
"Vi ste danes nekoga ubili, ali ne?" reče strogo orožnik.

"Da, sem" reče hladno Blaž.

Orožnik postane še rosen in zahteva, da mu Blaž takoj pokaže, kam je zakopal svoje žrtev.

"Prav rad," pravi Blaž in odvede orožnika na vrt. Z lopato in motilko odkoplje in razgrobe zemljo in privleče iz jame mrliča - krta, ki ga je zjutraj ubil. Vsi navzoči so se zagnjevali. Orožnik pozdravi in odide.

Vsa vas se je smejala Blaževi potegavščini, samo njegova žena Urša se ni smejala, ker je vedela, da je njen mož storil samo radi tega, da ji prekusiti njeno molččnost.

Begunček Kotiček

Odgovor na zadnja dva pisma.

Draga Mirko in Franci!

Zahvaljujem se Vama za poslani pismi in za pozdrave! Zelo sem vesel, da ste se spomnili enkrat tudi Vi, dragi otroci "BEGUNČKA". Kot vidim se zelo zanimате za svoj časopis; upam, da vse povestice, pesmice in uganke tudi prebereta. Zelo me veseli, da Vas zanima Martin Krpan; le večkrat ga preberita, saj je to naša najboljša slovenska povest. Prosim, pa ne samo Vaju, ampak tudi vse ostale begunčke, da tudi sami pripomorete, da bo Vaš list čimbolj pisan in zanimiv. Pošljita nam vidva in tudi drugi kaj več; poskusite sami kaj napisati in na slike ne pozabite, vse bomo z veseljem objavili. Torej na delo! Najprej vidva, da bodo začeli tudi drugi. Vse begunčke, posebno pa vaju pozdravlja

BEGUNČKOV KOTIČEK

///

Od Anice smo prejeli za naš na-Francka: Lojska prav si jo pogodila rodni praznik pesmic, ki jo objavljamo in prosimo, da tudi drugi poskusite napisati kaj lepega. Pesmica se glasi:

Težak račun.

Lojska: Katera deklica med vami je v računstvu učenjak, ki račun pravilno reši, ki je prav zares težak.

Francka: Jaz, pogledj v računski zvezek vse po vrsti: pet, pet pet. Kaj odlašaj, hitro vprašaj: domišljavček ti-vseved.

Lojska: No, pa kar začni! Na primer mi povej-koliko je trikrat eden.

Francka: Kaj iz mene norca briješ? Čuvaj mojih se pesti, abecedarčkom je znano, da je trikrat eden tri.

Lojska: Napak!

Francka: Jaz te premikastim!

Lojska: Ne togoti se kot pav, prosim-te potrpi malo, vidka boš, da nimaš prav. Trikrat eden bodi eden: zapovedal je naš kralj, saj tri brate razkropljene je pod eno streho zbral. Srca so zaplamenela v eno so se vžgala tri, to srce jugoslovansko ene misli in krvi.

in ugnala si me v rog.
S tabo iz srca zakličem:
Kralja Petra živi Bog!

///

Dragi "Begunček"!

Zahvaljujem se ti za tvoje lepe pesmice in spise. Vedno z veseljem pričakujem "BEGUNČKA". Ko ga dobim v roke preberem vse od prve do zadnje vrstice. Vse kar prinaša "BEGUNČEK" nas otroke zelo zanima. Pozdravlja te
Slemc Vidko
IV. razred

Dragi "BEGUNČEK"!

Težko pričakujem nedelje, ker takrat nas ti obiščeš; vsako nedeljo v novi obleki z lepimi pesmicami in povesticami. Slišala sem, da nas ne boš več obiskoval, toda upam, da to ni res. Zelo bi bila žalostna, če bi nas ti zapustil. Posebno v šoli bi te zelo pogrešali. Vsi te zelo radi beremo.

Prav lepo te pozdravljam!

Novak Magda, učenka
IV. razreda

III

Ostala pisma in odgovore bomo pa objavili v prihodnji številki.

///